

erhvervende Stat Embedsmændene og pensionerer dem, naar den ikke har Brug for dem. Jeg skal ikke kunne udtale mig om, hvorvidt denne gældende Retspraksis blev fulgt fra tysk Side efter Frankfurterfreden i 1871 i Alsace-Lorraine. Men det ærede Medlem gik saa vidt at fremhæve Preussens Holdning i 1864 overfor de daværende Embedsmænd i Modsætning til Danmarks Holdning overfor Embedsmændene i 1920. Dette forekommer mig at være en noget vel dristig Omgang med historiske Kendsgerninger, naar man blot kender lidt til den Behandling, der i mangfoldige Tilfælde blev de danske Embedsmænd til Del fra preussisk Side i 1864. I Løbet af faa Maaneder blev der saaledes for blot at nævne et enkelt Omraade afskediget ikke færre end 92 Provster og Præster i Slesvig. Det vilde interessere mig, om det ærede Medlem Hr. Schmidt kunde paavise blot et eneste Sidestykke fra dansk Side til de mange ofte ret hensynsløse Afskedigelser, der fandt Sted i 1864.

Det vilde overhovedet have været af ikke ringe Betydning, om det ærede Medlem nærmere havde præciseret sine Klager og begrundet sin Utilfredshed. De tidligere tyske og preussiske Embedsmænds Retsstilling er ordnet ved Lov af 28. Juli 1920, en Lov, der er enstemmig vedtaget af den danske Rigsdag. Der er i denne Lov taget alle rimelige Hensyn til de Embedsmænd, der ved Landsdelenes Overgang til Danmark var ansatte i tysk eller preussisk Tjeneste, baade for saa vidt de overgik i dansk Statstjeneste, og for saa vidt dette ikke var Tilfældet. I første Tilfælde bestemmer den nævnte Lovs § 2, at den Tjenestetid, de paagældende Embedsmænd har tilbagelagt i tysk eller preussisk Tjeneste, vil være at regne dem til gode, som om den var tilbagelagt i dansk Tjeneste. For saa vidt Embedsmændene ikke overgaar i dansk Statstjeneste, bestemmer Lovens § 7, at de i de to første Aar efter Lovens Ikrafttræden skal være berettigede til at oppebære Ventepenge svarende til $\frac{3}{4}$ af deres sidste pensionsgivende Indtægt, for saa vidt de er født i de sønderjydske Landsdele eller har været bosat der siden 1. Januar 1900, ved Landsdelenes Overgang til Danmark har eller i Medfør af Versaillestraktatens Artikel 112, 1ste Stykke, erhverver dansk Indfødsret og siden 1. Oktober 1918 har beklædt et civilt eller gejstligt Embede, som efter den tyske eller preussiske Rets Regler er forbundet med Pensionsret, og har tilbagelagt den til Opnaaelse af Pension efter de nævnte Regler nødvendige Tjene-

stetid. Saafremt en Embedsmand, der er sat paa Ventepenge, i de derefter følgende to Aar ikke opnaar Ansættelse i dansk Stats- eller Kommunejeneste, vil han være at pensionere med det Beløb, han vilde have kunnet oppebære efter henholdsvis de tyske eller preussiske Pensionsbestemmelser pr. 8. Juli 1920.

Saaledes er altsaa Forholdet ordnet for de tidligere tyske og preussiske Embedsmænds Vedkommende, og det er derfor neppe værd at minde for meget om Preussens Fremfærd i 1864. Men det ærede Medlem Hr. Schmidt tænkte vel særlig paa de før 15. Juni 1920 pensionerede Rigs- og Statsembedsmænd, Præster og Lærere samt disse Enker, naar han udtalte Ønske om, at hvad der endnu ikke var blevet ordnet, maatte blive ordnet under de dansk-tyske Forhandlinger, og at de Personer, der er blevet ramt allerførst, og hvem Forholdene har forvoldt mange Lidelser, maa blive friet ud af Uklarheden over deres Stilling. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at det er overmaade beklageligt, at den endelige Ordning af Statspensionisternes Forhold lader vente saa længe paa sig, skønt Forslagene forlængst er gjort færdige fra de paagældende danske Ministeriers Side. Skylden for denne langvarige Udsættelse af dette for mange Mennesker vigtige Spørgsmaals Løsning rammer ikke paa nogen Maade den danske Regering. Der er fra dansk Side virkelig gjort alt, hvad der var muligt, for at fremskynde Sagens traktatlige Løsning, og i Mellemtiden har, som det ærede Medlem vil vide, eftersom det ærede Medlem selv var til Stede ved den Forhandling, der i sin Tid fandt Sted herom hos Statsministeren, den danske Stat paataget sig indtil videre at udrede alle de paagældende Markpensioner plus et maanedligt Kronetillæg paa 250 Kr. Der kan sikkert indvendes en hel Del mod denne Ordning, der for Kronetillæggets Vedkommende ikke skelner mellem de enkelte Pensioners Størrelse, og altsaa yder de smaa Pensionister en Pension, der ligger langt over, hvad den endelige Regulering vil kunne bringe dem. Man kan kalde denne Ordning irrationel, og man kan kalde den inopportun, da den formentlig ved den endelige Regulering vil fremkalde en meget stor Utilfredshed fra de Pensionisters Side, hvis Pension som Følge af Skalaens Fastlæggelse reduceres. Men een Ting kan man dog ikke sige om denne Ordning, man kan ikke sige, at den lader det skorte paa Velvillie overfor Statspensionisterne. Jeg deler ganske det ærede Medlems Ønske om en snarlig Løsning af dette Spørgsmaal,